

Cassandra

Tant de bo hagués nascut ocellot, es plany en Miquel, recolzat a la barana del vaixell, mentre observa com es desfan les crestes d'escuma damunt d'un mar cendrós. Tot caminant per la coberta de fusta arriba fins la popa, on la força de l'hèlix dóna a l'aigua un to blau turquesa semblant al mocador de seda que s'ha trobat lligat al pany de la cabina. L'hauria d'haver tornat al taulell de recepció, però no ho ha fet, l'ha desnuat del pany, ha tastat la suavitat de la seda amb els seus capcirons endolats i l'ha olorat.

Les maleïdes cendres han empudegat la seva vida des que l'Emma va mormolar Miquel, tinc por, jura'm que no m'oblidaràs mai. En Miquel, que desconfiava dels absoluts però encara més l'irritaven els juraments i les promeses, va acaronar-li la calba blavosa i va petonejar els seus llavis secs. Mai, amor meu. I ella, amb un rictus estrany, va tancar els ulls per sempre sense dir-li que el jurament ja era a cal notari. Mai volia dir *mai*.

Ara el mar es va espessint, el vaixell de luxe que ha triat per a celebrar l'aniversari de l'Emma es mou amb una cadència pesada i vertiginosa que no l'espanta, el fa sentir petit. Tant de bo hagués nascut elefant. Quan l'oficial el convida a aixoplugar-se del temporal que han desfermat els vents alisis, ell resta quiet rere els vidres acariciant el mocador. La decisió està presa.

Un cop tancat a la cabina, en Miquel buida les cendres de l'Emma damunt del mocador turquesa i amb els dits tremolosos prova de fer-ne un farcellet. No

se'n surt. l'Emma s'escola amb la seda fina com si endevinés que és l'embolcall previ a la disgregació, a l'oblit. Emma, per l'amor de Déu, que no puc més, que em tens amarrat a un mot, es lamenta. I tot just tomba el cap perquè sent quelcom foradar-li el clatell. La tapa aixecada de l'urna el sotja.

Durant cinc anys havia estat ell qui observava l'urna, tan discreta que passava per un joier d'art decó que ell no hauria triat mai si el testament li ho hagués permès. Però l'Emma havia volgut decorar la seva vida també des del més enllà, oi reina?

Després d'abaixar la tapa inquietant de l'urna amb un lleuger cop de puny, recull un bri rebel de cendra, el col·loca damunt la pila grisa i ho caragola amb el mocador de seda. Veus? T'embolico amb el teu color preferit.

Com cada nit des que navega pel mar, en Miquel frega el nas al vidre de l'ull de bou. Escolta impacient com s'agita la foscor. Es gira cap al farcellet. El nou embolcall, més sinuós que la rigidesa de l'urna, li dona un aire receptiu: l'Emma gairebé somriu amb aprovació quan en Miquel l'agafa amb cura i la diposita damunt del coixí. Tinc una idea, li xiuxiueja arran del nus. S'estira al llit, al seu costat, i truca al servei d'habitacions. Dos gintònics, sisplau.

Pels vells temps, àngel meu, fa en Miquel, dringuejant la copa rodona que, ves per on, també això ha canviat, saps? Tu i jo ens preniem el gintònic en got llarg quan vam signar que res no ens separaria llevat de la mort o l'avorriment. Érem al Cafè dels Poetes, cruspint cacauets, te'n recordes? En Miquel fita el farcellet amb una ganyota de complicitat. Sabies que fa una colla d'anys que el van tancar? Potser abans que et tornessis cendra, i jo el teu esclau. Un sotrac del vaixell fa lliscar el retret i el gintònic de l'Emma per sobre la tauleta de nit.

En Miquel l'enxampa al vol. Amb una copa a cada mà, xarrupant a poc a poc, els seus ulls enterbolits vagaregen pel sostre de la cabina. Es llepa els llavis i recolza el cap al capçal del llit. El farcellet que jeu al seu costat se'l mira recelós. La memòria va pouant.

De sobte, un Miquel mig begut mig absent fa un bot damunt del llit. El dring dels flascons del lavabo li ha arribat com una trencadissa. Escura el culet dels gintònics i es lleva. Tot es balanceja. També el nus del mocador turquesa és a punt de desfer-se amb el vaivé, però ell, amatent, en tiba les dues puntes i li fa un petó.

Decideix pujar a l'última coberta del vaixell per les escales encatifades no fos cas que ensopegués amb un oficial indiscret a l'ascensor. Tentineja, s'agafa al passamans lluent alhora que estreny l'urna que duu amagada sota l'abric. Collons d'Alisis, remuga. Però només l'Emma l'escolta arraulida dins la butxaca. El vaixell sembla buit.

Palplantat rere la porta d'accés a la intempèrie, en Miquel s'empassa un glop agre de saliva. Pluja i vent, confabulats, arrosseguen cadires de banda a banda de la coberta. Reina, hauré d'abreujar, mormola tot eixugant-se la suor del palmell amb l'embolcall sedós de la butxaca.

L'endemà, el mocador turquesa aleteja a l'última barana de babord. Tant de bo hagués nascut dofí.